

ANNALIESE AVERY

**SECRETUL
FOCULUI
APOCALIPSEI**

Traducere din limba engleză de Diana Geacă

Editura Paralela 45

CUPRINS

1	Limbajul tristeții	1
2	Nicăieri nu-i ca acasă	15
3	Stele și dungi negre	30
4	Oul de dragon	39
5	Regele George	53
6	Sala rotundă	64
7	Promisiunea regelui George	75
8	Gara Steaua Regelui	82
9	Adâncurile întunecate ale Londrei	92
10	Cuprufungul și trădarea	102
11	Oprirea neașteptată	113
12	La adăpostul depozitelor	122
13	Dragador	132
14	Gânduri ascunse	139
15	Noile stele ale lui Paisley Fitzwilliam	145
16	Stele căzătoare	156
17	Fuga regelui George	163

18	Cum să controlezi Vălul	172
19	Helin	180
20	Stelele războiului	185
21	Vin cavalerii	192
22	La un braț distanță	202
23	Aristarcul	208
24	Eliberarea	215
25	Fierăria din Ord.	223
26	Micul-dejun	234
27	Prietenii făurite	241
28	Næss	251
29	La revedere, Corbett	261
30	Inverness.	269
31	Lucrurile pe care le facem din dragoste	278
32	Dóm-Fyr.	288
33	După curbă	303
34	Tărâmurile Nordice	310
35	Dragoni, destine și domnul Mickle Michaelson	324
36	Armata Albionului	343
37	Pregătiri de război.	353
38	Bătălia de la fortăreața regelui	360
39	Secretul focului Apocalipsei	378
40	Darul Dragonului Negru	392
	<i>Nota autoarei</i>	403
	<i>Mulțumiri</i>	404

1 LIMBAJUL TRISTEȚII

Tristețea îi vorbea lui Paisley Fitzwilliam. O chema, din adâncul inimii, în timp ce tânăra îi conducea pe Odelia și pe ceilalți pe străzile Londrei Inferioare. Înaintau cu pași iuți, fofilându-se în umbra fațadelor.

— Paisley, ești bine? a întrebat-o Corbett.

— Bineînțeles că nu e! a țâțâit Odelia. Tu ai fi dacă mama ta ar muri și fratele tău ar fi luat pe sus de războinicii Krigari, pe spatele unui dragon, spre Tărâmurile Nordice înghețate?

— Nu, presupun că nu... a recunoscut Corbett cu voce joasă. Dar asta e întrebarea care se pune de obicei, nu? „Ești bine?” Nu întreabă nimeni: „Vrei să vorbești despre pierderea și suferința ta?”

Fără să răspundă, Paisley și-a luat privirea de la el și s-a uitat la Hal, Krigarul pe care reușiseră să-l captureze. Odelia nu-l pierdea din ochi și îl conducea prin labirintul străzilor, ținându-l strâns de braț. Hal purta tot uniforma de Krigar: pantaloni din piele solzoasă de dragon, închiși la culoare, și o tunică militară. Era frig sus, în nori, pe spatele unui dragon, iar pielea îi ținea de cald și îl proteja împotriva intemperiei și a dușmanilor. Nu prea exista nimic care să poată străpunge pielea de dragon.

Hal a zâmbit cu tristețe. Singurul lui ochi bun a sclipit în lumina dimineții, iar cicatricea de un roșu-aprins, care se întindea din vârful capului, pe sub peticul de la ochi, până jos, la maxilar, i s-a încrețit.

— La noi, în Tărâmurile Nordice, când pierdem pe cineva drag, îi sărbătorim viața, ne aducem aminte cum a trăit și spunem povești despre faptele lui, care sunt surprinse în tatuaje, asta dacă a avut noroc.

A arătat spre tatuajele lui de un albastru ca gheața, care șerpuiau de-a lungul gâtului și urcau până sus, la tâmpilele complet rase. Șuvița de păr blond-închis de pe mijlocul capului era lungă și împletită într-un fel care-i amintea lui Paisley de Santinelele Dragoni mai în vârstă, pe care le văzuse în trezoreria din Kensington-Superior.

Tânăra a făcut un pas spre el.

— Nu-mi spui tu mie cum să sufăr! Nu-mi spui tu mie despre pierdere! Fratele meu nu e aici pentru că oamenii tăi l-au luat! Și n-o să-l las să devină un tatuaj albastru de pe corpul nu știu cărui războinic Krigar. Tu, Hal Nordicul, o să mă ajuți să-mi iau fratele înapoi! Sunt sigură că o să te pot da la schimb pe el. Dar dacă o să-mi pui bețe în roate, dacă o să-mi provoci și mai multă suferință, n-o să te mai luăm cu noi în Nord. O să te lăsăm aici, să se ocupe de tine Oamenii Regelui.

Hal nu mai zâmbea. Se uita solemn la Paisley, cu maxilarul încleștat.

— Pare a fi un plan bun. La fel aș fi făcut și eu, dacă aș fi fost în locul tău.

Paisley s-a îndepărtat, cu ochii închiși strâns. Minte ei era plină de scene din noaptea care trecuse: lupta de la observatorul din Greenwich, mașinăria mamei, experimentul, Dragonul Negru, care o înjunghiasse în inimă.

Și-a amintit cum se simțise când trecuse prin Văl. Imens și îndepărtat. Acolo l-a văzut pe tatăl ei, dar el a trimis-o înapoi, de partea cealaltă, a viilor, ca să-l înfrunte pe Dragonul Negru, să o vadă pe mama ei murind și pe Dax răpit... și să afle că unchiul Hector îi trădase pe toți.

Când s-a gândit la mama ei zăcând printre dără-mături, cu ochii închiși pentru totdeauna, i s-a

părut că asistă din nou la scenă, dar fără cea mai mică emoție. Părea ceva îndepărtat, ca și cum toată tragedia i se întâmplase unei alte Paisley, nu ei. Poate celei care fusese înainte să intre în Văl. Distanța aceasta era liniștitoare, dar se temea de momentul când avea să se reconecteze cu emoțiile ei.

I se părea că străzile reci ca gheața ale Londrei Inferioare o apasă. Mama era moartă, Dax dispăruse, și se simțea goală în adâncul sufletului. Ca și cum fisurile negre din Văl luaseră cu ele o parte din energia ei vitală, așa cum făcuseră cu brațul Dragonului Negru, lăsând în urma lor o pată vâscoasă de neant.

Corbett i-a atins umărul.

— Paisley?

— Da, bine, nu sunt OK, Corbett! s-a răstit tânăra și s-a întors spre el. Adică normal că nu sunt OK. Mama...

A tras îndelung aer în piept, apoi a expirat încet în răcoarea dimineții. Răsuflarea ei s-a ridicat ca un nor de fum scos de un dragon.

— Dar Dax are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el.

A tușit, ca să nu-i mai tremure vocea, și și-a înghițit nodul care i se pusese în gât.

— Așa că, momentan, pe asta vreau să mă concentrez: cum să ajung la Dax.

L-a fulgerat pe Hal cu privirea. Toată lumea știa că oamenii din Tărâmurile Nordice sunt barbari, needucați și că nu poți să ai încredere în ei. Istoria era plină de actele lor de trădare împotriva Imperiului Albion și a Marelui Constructor, iar acum îl aveau pe Dax ostatic.

Paisley și-a simțit furia crescând la vederea districtului plutitor Kensington-Superior de deasupra lor, cu domul său mare, ca un glob cu zăpadă, sclipind pe cerul limpede, de un albastru strălucitor. Atât de multe lucruri se schimbaseră de când părăsiseră districtul plutitor! Care ar fi fost traiectoria ei dacă ea și Dax n-ar fi vizitat niciodată Trezoreria Dragonilor? Dacă n-ar fi încercat să o salveze pe mama lor? Sărmana femeie ar mai fi fost în viață? Dax ar mai fi fost răpit? Paisley a oftat. Nu puteai să scapi de destin. Orice ar fi făcut, era convinsă că, în cele din urmă, roțițele Mecanismului Celest ar fi adus-o tot acolo.

— Unde mergem? a întrebat Odelia, alertată, cu corpul încordat, ținându-l strâns pe luptătorul Krigar.

Paisley s-a uitat la Hal, apoi la Odelia și și-a dat seama că străzile Londrei Inferioare erau periculoase nu doar pentru ea, ci și pentru el.

— Casa noastră e aproape, a spus ea.

— Ești sigură că e o mișcare înțeleaptă? Dragonul Negru ar putea încerca să te caute acolo.

— Da, știu. Dar n-am ce altceva să propun! N-ar trebui să mai rămânem în spațiu deschis, să rătăcim pe străzi. Dacă ne găesc Oamenii Regelui...

— Sunt de acord cu Paisley, a intervenit Corbett. Putem să verificăm casa când ajungem acolo, să ne asigurăm că totul e-n regulă.

— Și, după ce suntem în siguranță, putem să facem un plan ca să ajungem la Dax, a adăugat Santinela.

Paisley le-a oferit un mic zâmbet tovarășilor ei. După moartea mamei, în inima fetei se căscase o gaură, și, chiar dacă în acea clipă nu o mai simțea, știa că, mai devreme sau mai târziu, Odelia și Corbett aveau să o împiedice să cadă în hăul căscat în ea.

Când au pornit iar la drum, a păstrat distanța față de Hal, dar nu și-a luat privirea de la el, nu care cumva să-i pună în vreun pericol.

— La ce te uiți? l-a întrebat Paisley pe Corbett când l-a văzut privind țintă cerul.

Tânărul purta haina pe care Gândacul o lăsase după luptă la observator și care era prea mare și voluminoasă pentru umerii fragili ai lui Corbett. Își ridicase gulerul și, după ce scotocise prin mulțele buzunare, scosese un binoclu mic.

— Ce e? a insistat ea.

Corbett a arătat spre cerul dimineții.

— Vezi steaua aia?

Paisley a încuviințat din cap în tăcere.

— Ei bine, nu e o stea!

— E Cometa Wolstenholme?

A simțit o strângere în piept când s-a gândit la cometa pe care mașinăria mamei ei tocmai o atrăsese spre Pământ.

— Nu, e o planetă și n-ar trebui să fie acolo.

— Cum e posibil? Unde ar trebui să fie?

Corbett nu i-a mai răspuns. Absorbit de ceea ce vedea prin binoclu, n-a observat că Odelia se oprise brusc în fața lui, la marginea trotuarului. Când s-a izbit de ea, Santinela s-a răsucit iute într-o parte, dar inerția l-a împins pe tânărul ucenic pe șosea. Și-a pierdut echilibrul, cu brațele în față, pregătit de impact, dar nu a mai atins pământul. Hal l-a prins de haină și l-a ținut suspendat deasupra șoselei. Un omnibuz se îndrepta direct spre el. Corbett a scot un strigăt. Paisley s-a năpustit să-l ajute, dar Krigarul a fost mai rapid decât ea și l-a tras repede pe Corbett în siguranță, pe trotuar, tocmai în momentul în care omnibuzul trecea în goană.

— Era cât pe ce! a icnit Paisley.

Și-a pus mâna pe brațul lui Corbett și s-a uitat după omnibuzul care se îndepărta. Inima îi bubuia în piept.

— Sunteți bine amândoi? și-a întrebat tovarășii.

Dacă Odelia și Corbett pășteau ceva, Paisley ar fi avut și mai multe probleme pe cap. Avea nevoie de ei, și nu doar ca să o ajute să-l găsească pe Dax.

— Hal, mi-ai salvat viața! a constatat Corbett, nevenindu-i să creadă.

— Da, mulțumesc, Krigarule, a adăugat Odelia, dând din cap în semn de încuviințare spre Hal, apoi și-a întors capul și s-a uitat peste drum.

Paisley a înțeles atunci ce o făcuse pe Odelia să se oprească brusc: doi polițiști de la Triaj, în uniformă neagră cu roșu, traversau strada, spre ei. Se uitau țintă la Hal. Tatuajele lui, albastre ca gheața, și uniforma din piele de dragon îl făceau ușor de reperat pe străzile pustii din dimineața aceea.

Odelia s-a postat în fața luptătorului Krigar, și-a dat pelerina pe spate și și-a pus mâinile pe mânerul săbiilor ei curbate.

— În numele regilor George, stați pe loc! au strigat agenții de la Triaj.

— Fugiți! a urlat Santinela.

Cei patru fugari au luat-o la goană în direcția din care veniseră, tropăind pe străzile Londrei Inferioare. Oamenii de la Triaj, pe urmele lor, suflau în fluier și cereau întăriri.

Odelia i-a întrecut iute pe toți și a preluat conducerea, hotărâtă să-și pună prietenii la adăpost.

Imediat în spatele ei fugea Corbett, căruia frica parcă îi dăduse aripi. După ei venea Paisley, având grijă ca Hal să nu profite de ocazie și să evadeze.

Paisley s-a uitat peste umăr. Oamenii de la Triaj erau tot pe urmele lor. Odelia i-a condus spre o piață acoperită, plină de vânzători la tarabe, care se pregăteau pentru o nouă zi de lucru.

Tolba lui Paisley a sărit cu putere și a lovit un trecător, care a început să țipe la ea. Fata și-a strâns tolba la piept, observând că trupul ei devenise puternic și agil, ca nou. Durerea rănilor din seara trecută părea o amintire îndepărtată. Era sigură că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să o întrecă lejer pe Odelia.

Bărbatul pe care îl lovise cu tolba se ciocnise de oamenii de la Triaj, ținându-i pe loc.

— Opriți-i pe copii! Sunt Krigari! a răcnit unul dintre agenți.

Vânzătorii de la tarabe s-au adunat îndată. Paisley și-a dat seama că ea și Hal fuseseră separați de Odelia și Corbett. Aceștia din urmă alergau către fundul pieței, urmăriți de un bărbat care flutura o franzelă și de un altul cu un șorț de măcelar.

Hal s-a oprit și s-a uitat în jur. Paisley l-a tras după ea, alunecând la stânga, printre tarabe. Astfel, au ocolit grupul de oameni din drum și s-au îndreptat către o ieșire laterală, mai mică. Hal era acum chiar în spatele ei. După ce fata a sărit peste o roabă

cu flori, s-a întors să-l ajute pe Hal să urce. Au alergat amândoi pe taraba vecină, după care au sărit pe partea cealaltă.

Paisley a simțit o undă de șoc electric în aer, de parcă frica și anxietatea se întindeau în afara corpului ei. Când erau la numai câțiva metri distanță, ușa s-a închis brusc și i-a prins în cursă. Gâfâind, cu coada blondă biciuind aerul și cu singurul lui ochi albastru mijit și scrutător, Hal și-a pliat genunchii și și-a depărtat brațele, gata să înfrunte pericolul. Dar imediat și-a îndreptat spatele, fața i s-a liniștit, iar ochiul i s-a mărit de uimire.

Paisley s-a răsucit pe călcăie. Între ei și oamenii care îi urmăreau se materializase în aer o fisură. Mare, amenințătoare și incredibil de neagră, sugea toată lumina din jurul ei.

Paisley s-a îndepărtat de ea, simțind ușa în spatele ei.

— Arată ca cheștiile alea din observator, a spus Hal. Crezi că ne-au urmărit?

— Nu știu, a răspuns Paisley, nevenindu-i să creadă. Poate. Până aseară n-am mai văzut niciodată așa ceva. Cred că e posibil să fie Vălul. Nu tot. Doar buzunare mici din el, ici-colo, ca niște mici picături care se preling în lumea noastră... Sau așa ceva.

Paisley auzise vocea tatălui ei înăuntrul unuia dintre norii negri care se apropiaseră de unchiul

Hector, în observator. Tatăl ei, care murise cu patru ani în urmă, tatăl ei, pe care ea îl văzuse când intrase în Văl.

Fără să-și dea seama, Paisley și-a dus mâna la piept și a pipăit locul în care cuțitul Dragonului Negru îi spintecase corpul.

A citit frica de pe fețele oamenilor de pe partea cealaltă a fisurii negre, care se mărea și se împărțea în două. În același timp, Paisley simțea o forță misterioasă care o trăgea spre fisură.

Se simțea legată cumva de ea, conectată la un nivel pe care nu-l putea înțelege sau descifra. Știa că este cât se poate de reală, așa cum știa că apa e udă și că iubirea, uneori, aduce suferință. Uluită, a văzut cum unul dintre nori țâșnește spre mulțime. Oamenii au sărit în spatele tarabelor, ca să se adăpostească. Cealaltă fisură s-a îndreptat direct spre ea. Paisley a rămas nemișcată, în timp ce norul de întuneric aparent fără de sfârșit aluneca spre ea, inexorabil.

Hal a împins-o la pământ, la o parte din calea Vălului. Fisura a alunecat pe deasupra capului ei. Trosnea încet, ca un bec electric. Când a atins ușa din spatele lor, Paisley a privit, cu groază și fascinație, cum fisura absorbea totul în calea ei. Materia, înghițită în întuneric, pârâia ca o scânteie electrică. Apoi zumzetul a dispărut, la fel și fisura, lăsând în mijlocul

ușii un mare orificiu cu contururi netede și precise, de parcă dintotdeauna fusese acolo o gaură în lume.

Hal s-a ridicat imediat în picioare și a tras-o pe Paisley prin gaură. Ea înlemnise, privind cu groază cum cealaltă fisură creștea și înainta tăcută. Vânzătorii de la tarabe și cumpărătorii matinali țipau și fugeau, în timp ce fisura absorbea tot ce-i ieșea în cale. La scurt timp a dispărut la fel de repede precum apăruse.

Afară era haos, oamenii fugeau din piață.

— Vino, trebuie să o ștergem de-aici! O să vină și mai mulți agenți!

Hal a tras-o pe Paisley către o stradă apropiată, apoi pe alta, și alta. S-au ascuns pe o alee, ca să-și tragă sufletul. Paisley s-a aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Buclele roșii ca focul i-au căzut peste față.

— Chestiile alea... Ce-ce crezi că sunt? a gâfâit Hal. Porți de acces în Văl?

— Da. Nu, nu porți... Nu cred că ai vrea să treci prin pe ele. Ai văzut ce-a pățit ușa. Nu cred că e nimic bun dincolo de ele, după părerea mea. Dacă era mama aici, ar fi făcut un experiment ca să-și dea seama cum funcționează și din ce sunt făcute.

Amintindu-și de atracția aproape magnetică pe care fisura o provocase în ea, Paisley și-a dus iar mâinile la piept.

În clipa aceea, Odelia a căzut din cer, cu Corbett în brațe. Paisley a oftat ușurată văzându-i pe amândoi în siguranță, nevătămați.

Odelia i-a dat drumul lui Corbett, iar ea și-a strâns pe spate splendidele aripi de dragon și și-a azvârlit pelerina peste ele.

— Ia asta!

I-a aruncat lui Hal un șal mare, verde ca mușchiul. El l-a luat și s-a înfășurat în el, ascunzându-și atât tatuajele, cât și uniforma din piele de dragon, căci șalul îi ajungea până la genunchi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Santinela. De ce fugeau toți din piață?

— Fisurile din Văl, cele din observator... Au fost și aici, a lămurit-o Paisley și a clătinat din cap.

Odelia i-a aruncat o privire gravă.

— Ciudat. Înseamnă că polițiștii sunt distrași acum. Să profităm de agitația asta și să dispărem!

Paisley și-a reluat locul în fruntea alaiului. De data asta, a ales numai străzi lăturalnice și pasaje întortocheate. S-au îndreptat toți spre casa ei, mișcându-se în penumbră.

Deși aleile pavate erau goale, Paisley se tot uita în jur, nu după agenții de la Triaaj, ci după vreo eventuală fisură neagră din Văl. S-a gândit la legătura pe care o simțise și s-a înfiorat amintindu-și cum fisurile ștergeau totul în calea lor, de parcă nu

existase nimic acolo, lăsând în urmă o gaură căscată, ca aceea pe care o lăsase în inima ei dispariția mamei.

EDITURA PARALELA 45

2

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

Când Paisley a urcat scările casei, ușa era deja deschisă.

— Bună ziua... Doamnă Keen? a strigat, deschizând ușa mai larg. Dax?

Dar când vocea ei plină de speranță s-a lovit de o tăcere grea, s-a simțit ridicolă.

Odelia și-a întins mâna ca s-o împiedice să se ducă pe hol, apoi și-a tras una dintre săbiile curbate din teaca de la șold și i-a dat-o lui Corbett.

— Ai grijă de Krigar!

Și-a scos cealaltă sabie și a intrat în casă.

— Stai, de ce am nevoie de sabie? a întrebat-o Corbett.

— Cum o să-l oprești dacă încearcă să scape? Cu abilitățile tale nemaipomenite de luptător?

Corbett a luat cu stângăcie sabia și a îndreptat-o spre Hal.

Acesta a zâmbit dintr-un colț al gurii și și-a ridicat mâinile.

— Chiar nu e nevoie. N-am unde să mă duc și, surprinzător, cred că sunt mai în siguranță în casă decât afară, cu toți agenții ăia de la Triaj.

Hal a privit-o pe Paisley cu o mină gravă, dar ea l-a ignorat și a urmat-o pe Odelia în casă. Hal venea pe urmele ei și Corbett ținea sabia îndreptată spre spatele luptătorului Krigar.

Odelia a verificat iute camerele de la parter, indicând printr-un semn din cap că drumul era liber, apoi s-a îndreptat spre etaj.

Paisley a intrat în bibliotecă. Ultima dată când fusese în camera aceea era și Dax acolo, cu hărțile Imperiului Albion întinse pe masă, înconjurate de hărți cu Tărâmurile Nordice și Imperiile din Est. Acum, masa era goală.

Ușa de la biroul mamei era întredeschisă. Paisley a simțit un fior în stomac când a văzut o umbră mișcându-se prin cameră. A traversat iute biblioteca și a deschis larg ușa biroului. Nu era nimeni acolo, dar o fereastră rămăsese deschisă și vântul rece de iarnă umfla perdelele.

Paisley a țâșnit spre fereastră și și-a scos capul pe geam, uitându-se în grădina din spate. Erau urme

pe zăpadă. Îi venea să sară pe fereastră și să ia urma vizitatorului misterios. În schimb, a închis geamul cu un zgomot sec și s-a răsucit pe călcâie, uitându-se prin cameră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Corbett din ușă.
Hal era în prag și se uita prin birou.

— A fost cineva aici, a explicat Paisley, în timp ce privirea ei trecea de la un raft la altul, căutând ceva, orice, nelalocul său.

Biroul mamei era la fel de ordonat și de curat cum îl lăsase înainte să fie răpită de Dragonul Negru. Paisley a făcut un pas spre un corp al bibliotecii, și-a plimbat degetele lungi și palide peste cotorul cărților și a închis ochii o clipă, cuprinsă de un val de tristețe.

Și Corbett studia camera, căutând cea mai mică ciudățenie. Fiind ucenicul profesoarei Fitzwilliam, cunoștea bine biroul și tot ce se afla în el. Cât despre Hal, se plimba prin cameră, cercetând totul. Când a ajuns la biroul Violettei, a ridicat o carte mică, cu coperte din piele de dragon.

Paisley a întins mâna.

— E jurnalul mamei mele.

Hal s-a prefăcut că i-l întinde, apoi l-a tras repede înapoi când fata a vrut să i-l ia din mână.

Paisley l-a săgetat cu o privire severă.

— Dă-mi-l! a insistat.

— Scuze. Gluma mea a fost deplasată. Ia-l, a spus Hal și i-a pus jurnalul în mână.

Paisley a întors jurnalul și a atins solzii catifeleți și moi ai pielii de dragon.

— Dar mama ta n-avea jurnalul la ea când a fost răpită de Dragonul Negru? Cum a ajuns aici? a întrebat Corbett nedumerit.

Paisley a țâșnit înapoi spre fereastră și a deschis-o larg.

— Gândacul! a strigat ea, aplecându-se peste pervaz.

Afară era liniște. Fără îndoială, ticălosul era deja departe. A trântit fereastra, cu ochii în lacrimi. „Cum îndrăznește să vină aici? Cum îndrăznește?“ Și-a dus jurnalul la piept. Nu se mai simțea ca acasă. Ceva absorbise toată căldura din căminul ei, ca dintr-o bucată fără viață de argintul-noptii.

Odelia a intrat în cameră și s-a oprit lângă Corbett.

— Totul e în regulă.

— Cineva a fost aici, a informat-o Paisley.

A răsfoit jurnalul și a nimerit la o pagină plină cu scrisul elegant al mamei. Era și un desen cu Piatra Inimii, care fusese ascunsă în interiorul ceasului.

Între cele două pagini era pitit un plic imaculat, cu sigiliul mecaniciștilor. Paisley l-a întors și, uimită, și-a văzut propriul nume scris în celtică veche.

— Ce este? a întrebat Odelia.

Cu gura uscată, fata a luat scrisoarea, simțind ceva mișcându-se în plic. I-a stat inima. A rupt sigiliul de ceară, a scos scrisoarea și a citit-o cu voce tare:

Paisley Fitzwilliam,

Ni s-a adus la cunoștință că Marele Constructor a considerat de cuviință să-ți acorde un al doilea set de stele. Renașterea ta a creat o nouă traiectorie în lume și un nou grup de stele a fost invocat să o ghideze. Acest eveniment are loc foarte rar și, după cunoștințele noastre, așa ceva nu s-a mai întâmplat în Mecanism niciodată. Cu toate acestea, intențiile Marelui Constructor sunt întotdeauna limpezi și adevărate, așa cum îți este și traiectoria. Fie ca aceasta să te aibă în paza ei, iar stelele să te ghideze!

Misiunea primordială a noastră, a Mecanicistilor, este să ne asigurăm că stelele destinului ne ghidează pe toți pe propria traiectorie. Nu judecăm, nu dăm verdicte, ci suntem aici ca să oferim lumină oricui ne solicită ajutorul.

Te rugăm, îndreaptă-te degrabă spre cea mai apropiată capelă mecanicistă pentru a-ți primi al doilea set de stele. Te asigurăm că, așa cum spun

și textele din Planurile Directoare, „toate traiectoriile ne arată calea și toate stelele ne ghidează“.

*Rotații line,
Astrom al Stelelor*

Capul lui Paisley se învârtea precum cercurile interioare ale Mecanismului Celest. Trăise aproape paisprezece ani fără nicio stea care să o ghideze, fără niciun destin spre care să se îndrepte, fără nicio traiectorie pe care să o urmeze, o călătoare fără traiectorie și fără stele, rătăcind prin lume. Cât de mult își dorise stelele! Cât de mult își dorise să fie ca toți ceilalți! Cu câteva zile în urmă, pentru un scurt moment se simțise încântată că Marele Constructor îi acordase stelele – simțise, în sfârșit, că este ca toți ceilalți din Imperiu.

Dar apoi stelele îi răpiseră atât de multe lucruri și nu-i aduseseră decât necazuri. Dacă al doilea set de stele avea să fie la fel, nu era sigură că mai poate îndura.

— Al doilea set de stele! a exclamat Corbett. N-am mai auzit de așa ceva!

— Nici de cineva care să trăiască mai mult decât au spus stelele. Care să intre în Văl și să se întoarcă vie, a spus Odelia, ridicându-și o sprânceană.

În mod clar, traiectoria lui Paisley era plină de evenimente. Din momentul în care își introdusese mâna în schematică, iar stelele destinului îi fuseseră tatuate pe încheietură, așa cum făcea orice cetățean din Imperiu, situația scăpase de sub control.

Stelele tale spun că vei eșua. Stelele tale, Paisley Fitzwilliam, spun că, înainte de cea de-a paisprezecea ta rotație, rotațiile tale vor ceda, traiectoria ți se va curma, iar tu vei muri. Asta îi spusese stelele ei și avuseseră dreptate.

Dragonul Negru o înjunghiase, iar ea murise, dar la scurt timp se întorsese printre cei vii.

Paisley a încercat să nu se gândească nici la prezența Vălului înăuntrul ei, nici la felul în care primele ei stele îi luminaseră drumul către el. În timp ce împătura scrisoarea de convocare, netezind marginea pergamentului gros, o întrebare nu-i dădea pace: ar mai fi murit și s-ar mai fi întors la viață dacă n-ar fi primit primul set de stele? Când a băgat scrisoarea în plic, o micuță monedă de cupru a sclipit la vedere. Paisley a simțit un val fierbinte de sfidare față de noile ei stele. O tachinau cu un destin asupra căruia nu avea niciun control, în care nu avea nicio putere de alegere și care, precum destinul revelat de primele stele, îi puteau aduce nefericire. Bântuită de ultima imagine pe care o avea cu mama ei, a mototolit scrisoarea în pumn, apoi a îndesat-o în tolbă.

— O să te duci să-ți primești al doilea set de stele, nu-i așa? a întrebat Corbett, uluit.

Paisley a ezitat o clipă.

— Nu, nu mă duc. Ce-am avut de câștigat de la primele? a răspuns în cele din urmă, furioasă pe stele și pe Marele Constructor, pentru că i le dăduse. M-au anunțat că o să mor și, și... Știm toți ce s-a întâmplat. Viața mea era chiar bună înainte să primesc stelele. Sunt sigură că o să mă descurc și fără ele.

Sprijinit de bibliotecă, Hal a scos un mic sunet de aprobare.

— Uite cum trăim noi în Tărâmurile Nordice, a explicat el. Nicio stea nu ne ghidează, niciun Mecanicist nu ne spune ce drum să urmăm. Ne făurim singuri viața, prin faptele noastre, așa cum făceau și strămoșii noștri în zilele de dinaintea Mecanismului.

Paisley s-a foit stânjenită. Nu se gândise nicio dată să facă o paralelă între viața ei fără stele și felul în care trăiau barbarii din Nord. Își petrecuse cea mai mare parte din viață simțind că nu are nicio direcție, iar ideea de a nu avea o traiectorie prestabilită o făcea să se simtă puțin în derivă, chiar și după toate cele întâmplate. Pe de altă parte, nu putea să o ia de la capăt.

— Nu vrei să afli ce te-așteaptă? a insistat Corbett.

Paisley a clătinat cu îndârjire din cap.

— Stelele tale ar putea să-ți spună ceva important, a întărit Odelia. Ar putea să ne dea un indiciu despre viitor, despre cum să-l găsim pe Dax sau cum să distrugem Dragonul Negru.

Paisley a strâns convocarea în mână. Poate că Odelia avea dreptate, dar dacă... dacă stelele ei erau iarăși sumbre? Dacă îi spuneau că n-o să-l mai vadă niciodată pe Dax? N-ar fi suportat asta.

— Da, sau poate ne dau chiar vreo informație despre cometă și ce se întâmplă cu Mecanismul Celest, a adăugat Corbett.

Tânărul a ieșit pe nepregătite din birou și s-a întors în bibliotecă. După ce i-a înapoiat sabia Odeliei, s-a îndreptat spre un raft și a scos un volum din colecția de astrojurnale. L-a pus pe masă și a început să-i răsfoiască paginile, dând la o pagină dublă, plină de cifre și calcule matematice.

— Îmi trebuie ceva pe care să scriu.

A băgat mâna în buzunar și a scos din paltonul Gândacului o cutie mică de metal, o bucată de sfoară și fotograma unei fetițe cu păr ondulat și zâmbet radios.

— Paisley, ai o bucată de hârtie și un stilou?

Imediat ce a primit stiloul, Corbett a început să scrie un șir de cifre din astrojurnal, apoi să rezolve niște ecuații complicate.

Paisley a încercat să înțeleagă ce face.

— Are legătură cu planeta pe care ai văzut-o mai devreme, când eram lângă piață? Cea despre care ai zis că nu trebuie să fie acolo?

Corbett studia pagina plină de coloane cu coordonate geografice, unde fiecare număr reprezenta amplasarea unui corp celest din Mecanism, la o dată și la o oră precisă. Corbett nu și-a ridicat privirea din carte. Paisley și-a dat seama din expresia de pe fața lui că ceva nu era în regulă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să adun alte informații despre ce se întâmplă aici, în Mecanism.

— Dar *tu* ce crezi că se întâmplă? l-a întrebat Odelia, încrucișându-și brațele.

Corbett a inspirat adânc.

— Ca să fiu sincer, habar n-am. (A dat din cap spre Paisley și a zâmbit trist.) Mama ta ar fi înțeles, dar eu de-abia mi-am început ucenicia, abia am început să înțeleg cum funcționează Mecanismul Celest.

— Dar crezi că e ceva în neregulă cu Mecanismul? a insistat Odelia.

— Păi da, azi-dimineață am observat una din planetele rătăcitoare. Și problema e că nu se află în locul în care trebuie, iar calculele mele o confirmă. Cred, și sper să mă înșel, că, atunci când Dragonul Negru

ne-a obligat să atragem cometa Wolstenholme spre ea, am pus în mișcare și alte astre, nu doar cometa Wolstenholme. Vedeți, am folosit coordonatele din noaptea trecută! Profesoara Fitzwilliam a proiectat mașinăria astfel încât să influențeze cometa, să o devieze de pe traiectoria inițială. La observator m-am gândit că, dacă folosesc coordonatele vechi și îndrept aparatul spre locul în care cometa a fost mai demult, și nu spre locul în care este, mașinăria nu-și va găsi ținta și astfel nu va avea niciun efect asupra ei. Dar am uitat un lucru: dispozitivul e alimentat de două bucăți împreunate din Piatra Inimii Dragonilor. Energia lor combinată este... enormă, iar efectul pe care l-a avut a fost mai mare decât ne-am fi așteptat vreodată. După părerea mea, am deplasat mai mult decât o simplă cometă: cred că, cumva, am modificat tot ansamblul Mecanismului Celest.

Hal a scos un fluierat prelung.

— Mecaniciștii voștri o să adore chestia asta! a spus, zâmbind șugubăț.

— Și ce înseamnă asta? a întrebat Paisley, năucă. Am... am defectat Mecanismul?

Avea ochii larg deschiși și fața palidă.

— Pe toate roțițele universului, sper că nu! a răspuns Corbett speriat. Dar sigur am provocat ceva. Planurile directeare spun că Marele Constructor a creat Mecanismul Celest ca să păstreze în

siguranță tot ce se află în el. Ca să aducă ordine în haosul care exista până atunci.

Hal a pufnit disprețuitor și și-a încrucișat brațele, sprijinindu-se de masa mare din bibliotecă.

— Vă înșelați, nu era haos. Poporul nostru, oamenii din Tărâmurile Nordice, păstrează vii poveștile din trecut. Știm despre libertatea care era cândva în lume, în întregul univers, în toate universurile. Înainte ca Marele Constructor să pună în mișcare traiectoriile Mecanismului Celest și să încerce să ne lege pe toți de stele, exista un alt fel de mișcare în ceruri, un fel de flux și de reflux – sau ca un dans –, și toți eram parte din ea.

— Cum poți să spui asta? a replicat Corbett iritat și a clătinat din cap. Din toate relatările istorice pe care le avem, știm că haosul n-a ajutat niciodată pe nimeni. Fizicienii celești au demonstrat că haosul care acaparase altădată cosmosul era distructiv, iar istoricii antemecovieni au relatări detaliate care demonstrează asta. Mecanismul Celest a adus ordine, iar după ce George a alungat Marii Dragoni, fiecare traiectorie a putut să se deschidă pe traseul său predestinat. Dacă e să fi defectat Mecanismul, atunci traiectoriile vor fi întrerupte, iar haosul se poate reîntoarce.

— Bun! au reacționat Hal și Odelia în același timp, apoi s-au uitat unul la altul.

Paisley l-a săgetat din priviri pe Hal, apoi s-a uitat surprinsă la Odelia.

— Și ce trebuie să facem? Cum îl reparăm? l-a întrebat ea pe Corbett.

Corbett și-a frecat fruntea.

— Mai întâi trebuie să știm cu ce ne confruntăm. Fizicienii cești din Greenwich-Superior au la dispoziție toate informațiile necesare. Și trebuie să-i anunțăm că Dragonul Negru a folosit mașinăria mamei tale și că ne-a forțat să reproducem experimentul cu o sursă de energie mult mai puternică. Chiar dacă vor înțelege ce se întâmplă, e posibil să nu poată afla cauza dacă nu le-o spunem noi. Iar, dacă nu știu cum s-au derulat lucrurile, s-ar putea să nu le poată repara.

Corbett și-a împins ochelarii pe nas.

— Chiar și puși la curent cu toate, s-ar putea să nu știe cum să remedieze situația.

Paisley și-a înghițit nodul din gât. Gândul că era răspunzătoare de schimbarea universului era literalmente *îngrozitor*.

— N-avem timp să mergem în Greenwich-Superior, a spus Odelia. Trebuie să părăsim casa asta. Oamenii de la Triaj îl caută pe Krigar. Iar Dragonul Negru ne caută pe toți. Or, trebuie să ajungem la Stăpânul Dragonilor, ca să-l protejăm. Sunt la fel de nerăbdătoare ca Hal să asist la

prăbușirea mecanismului, dar stă scris că toate evenimentele trebuie să se deruleze conform Desfășurării Necunoscute, care a fost creată în trajectoriile nevăzute ale Mecanismului de către Marea Mamă Dragon Anu. Iar Dax o să joace un rol important. Să-l găsim e prioritatea noastră absolută, nu să reparăm Mecanismul Celest!

— Dax e Stăpânul Dragonilor?! a strigat Hal, ridicând din sprâncene.

Paisley l-a ignorat.

— Odelia are dreptate. Să-l găsim pe Dax e cel mai important lucru. Nu putem să pierdem timpul.

Corbett a închis cartea cu un pocnet sec.

— Uitați, o să avem nevoie să strângem proviziile și apoi să facem un plan ca să mergem în Nord și să-l găsim pe Dax, corect?

Paisley a confirmat în tăcere.

— Păi, cât vă ocupați voi de astea, eu pot să mă duc în Greenwich-Superior să găsesc informațiile care-mi trebuie. E un tren magletric care pleacă din Gara Steaua Regelui, din oră-n oră. Cu el călătoresc când mă duc acasă să-mi văd familia. Putem să fim în trenul de la cinci către Inverness și să ajungem la fierăria părinților mele diseară, ca să luăm cina. Așa o să fim mai aproape de Dax. Între timp, eu culeg informațiile de care am nevoie și le povestesc

fizicienilor celești ce s-a întâmplat. Voi toți puteți să faceți provizii și să vă ocupați de restul.

S-a uitat la Odelia, apoi a privit-o lung pe Paisley. În mod evident, amândoi își făceau griji pentru ea.

Paisley s-a uitat la ceas. Era încă dimineța devreme și mai erau multe ore până când pleca trenul, ore care nu o ajutau să se apropie de Dax. Sub ceas se afla o fotogramă a tatălui ei, făcută cu puțin timp înainte să moară. Purta costumul de cavaler, iar steaua din argintul-nopții, de pe reverul stâng, îl desemna drept unul dintre Cavalerii Rotunde: în calitate de Prim Cavaler al ordinului său, era unul dintre cei treisprezece sfătuitori ai regilor George. În fotogramă, Edmund Fitzwilliam arăta exact așa cum îl văzuse Paisley în Văl. Și-a amintit ce spunea tatăl ei mereu înainte să plece în expediții alături de cavalerii lui: „O bună pregătire este cheia unei călătorii reușite. Dacă nu te pregătești, mai bine nu pleci deloc.“

— Bine, Corbett. Tu du-te și ia ce-ți trebuie din Greenwich-Superior. Noi o să facem rost de toate lucrurile care ne trebuie pentru călătoria spre Nord. O să ne întâlnim cu tine în Gara Steaua Regelui, la cinci după-amiaza.